

41

Mântuirea pe bază de autoservire

Despre prejudecata creată de umanism

Buddy și Nathan se opriră în fața tarabei cu cărți. Bărbatul și femeia care stăteau în spatele tarabei le adresară băieților zîmbete amabile.

“Aș dori să știu dacă vă pot ajuta cu ceva”, zise bărbatul.

Existau și unele broșuri gratuite cum ar fi aceea care afirma cu mare îndrăzneală, *Isus n-a existat niciodată*. Altele costau destul de mult, iar subiecte ca educația, pacea planetară sau biserica și statul ca entități separate, sunau destul de interesant.

“Ia uită-te la asta”, zise Buddy ridicând în mână o carte mare intitulată *Isaac Asimov's Guide to the Bible*. “Am auzit de tipul ăsta”.

“Da”, zise bărbatul, după care se ridică și se aplecă deasupra mesei. “Asta-i o carte excelentă. Nu numai că scoate la iveală lucruri puțin cunoscute despre potop și despre despărțirea Mării Roșii, dar amintește și de o grămadă de lucruri care nu apar în Biblie. Arată cum miturile și legendele biblice se încadrează în tabloul mai larg al istoriei umane.”

“Hmm”, bâigui Nathan și, luând cartea din mâna lui Buddy, o puse înapoi pe masă. “Hai să mergem”.

“Da', ce-i cu tine?” întrebă Buddy după ce se îndepărtară câțiva pași. “De ce atâta grabă?”

Nathan ridică din umeri. “Nu știu. Pur și simplu ceva nu-mi plăcea”.

Reacția lui Nathan n-a fost tocmai deplasată, ci ea era rezultatul confruntării cu filosofia umanistă, o filosofie care este deseori greu de recunoscut, dar care este, fără îndoială, antagonistă Bibliei, creștinismului și Bisericii.

Umaniștii cred că lumea nu poate fi mântuită decât cu ajutorul omenirii. Dumnezeu nu îl poate mântui pe om, fiindcă Dumnezeu nu există. Nici religia nu poate salva omenirea, fiindcă religia este o minciună. Umanitatea nu trebuie să caute mântuirea, pacea și împlinirea în cele cerești, ci în ea însăși.

Umaniștii cred că singura speranță pentru împlinire personală și pentru o lume mai bună este renunțarea la orice fel de gândire religioasă, iar încredințarea deplină în nimic, izbăvește ‘sinele’ sau conștiința sinelui, prin ele însele. Aceștia cred cu sinceritate că omul este capabil de a se izbăvi pe sine și lumea lui de toate relele posibile fără a primi vreun ajutor de la Dumnezeu.

Aceasta este o prejudecată.

Istoria omenirii ilustrează cu deosebită acuratețe că, în ciuda progresului tehnologic, rasa umană nu devine în mod evident mai bună, sau mai înțeleaptă. Umanitatea este incapabilă de a elimina războiul sau de a perfecta o pace stabilă. Omul nu își rezolvă toate problemele pe propria sa răspundere, iar dovada acestui lucru stă tocmai în chipul acestui secol — cele două războaie mondiale, Hitler, Stalin, khmerii roșii, McCarthyism-ul, proliferarea armelor nucleare, refugiații de război, foametea — toate indică faptul că o speranță pusă doar în capacitatea omenirii este o speranță plasată greșit.

Bineînțeles că trebuie să ne străduim să eradicăm războiul și foametea, să luptăm împotriva bolilor și nedreptății, însă umanitatea nu se poate mântui pe sine. “În nimeni altul nu este mântuire”, spune Biblia, “căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12).

Umaniștii nu vor fi mai aproape de mântuire în anul 2000 decât cei cărora le-a scris Pavel în primul secol și care “au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin” (Romani 1:25).

Temă de casă

Înfruntă prejudecata creată de umanism răspunzând la următoarele:

Citește Ieremia 16:20–21. Cum se aplică aceste cuvinte prejudecății umanismului?

Citește Psalmul 36:1–2. Se aplică aceste cuvinte temei capitolului de față? Dacă da, cum?

Citește Psalmul 37:39. Ce perspectivă oferă acest verset asupra ideii umaniste că omul își este sieși mântuitor?

Citește Psalmul 62:1–2. Care este semnificația cuvântului ‘numai’ din aceste versete? Citește din nou aceste versete observând frecvența prunumelor ‘meu’, ‘mă’, ‘mi’.

Citește 1 Corinteni 3:11. Ce perspectivă oferă acest verset din perspectiva ideii de umanism?